

РЕШЕНИЕ

№ 5981

гр. София, 27.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 02.12.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Маруся Йорданова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Христозова, като разгледа дело номер **7866** по описа за **2011** година докладвано от съдия Аглика Адамова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на Митница Столична срещу решение на СРС, НК, 19 състав по нахд 8099 по описа за 2009г., с което е отменено наказателно постановление № 83/15.04.2009г. на зам. началник Митница Столична за налагане на Т. Г. С. на основание чл. 123, ал.1 от ЗАДС глоба в размер на 1000 лв и е прекратено административно-наказателното производство.

Като касационно основание се сочи нарушение на закона – СРС неправилно приел, че е изтекла абсолютна погасителна давност. Поради това се моли да се отмени решението на СРС и да бъде потвърдено наказателното постановление.

Ответникът Т. Г. С. не взема становище.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

Съдът, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

С решение на СРС, НК, 19 състав по нахд 8099 по описа за 2009г. е отменено наказателно постановление № 83/15.04.2009г. на зам. началник Митница Столична за налагане на Т. Г. С. на основание чл. 123, ал.1 от ЗАДС глоба в размер на 1000 лв и е прекратено административно-наказателното производство.

Доводите на касатора за неприложимост на разпоредбите на НК относно давността в

административно-наказателното право са неоснователни. Преди всичко, въпреки съществените разлики между административно-наказателното право и наказателното право, и в двата случая става въпрос за санкционно право. Общите принципи и цели на наказателното право поради това важат и относно административните нарушения и административното наказване. Немислимо е изключване на възможността за погасяване на държавното преследване за сравнително лека простъпка, каквато е административното нарушение, при положение, че е предвидено погасяване на преследването за престъпления.

Второ, препращането на чл. 11 ЗАНН се отнася включително и до уредбата на давността в НК. Административно-наказателното правоотношение се поражда при осъществяването на определен юридически факт – извършване на административно нарушение и включва правомощието на държавата да осъществи административно-наказателната отговорност и задължението на нарушителя да понесе тази отговорност. Правомощието на държавата да осъществи административно-наказателната отговорност се осъществява чрез административно-наказателното преследване. Налагането и понасянето на съответното административно наказание са елементи на административно-наказателната отговорност като част от материалното санкционно правоотношение, но могат да се осъществят само като резултат от проведено административно-наказателно производство. Административно-наказателното материално правоотношение обаче трябва да се различава от административно-наказателното процесуално правоотношение, което възниква с издаване на акта за установяване на административно нарушение, слагащ начало на административно-наказателното производство. Двете правоотношения са тясно свързани /в много по голяма степен отколкото например административното материално и административното процесуално правоотношение/, но могат да съществуват и независимо едно от друго. Тази есенциална връзка между материално и процесуално правоотношение е причина за спорове в теорията и практиката относно характера на сроковете по чл. 34 ЗАНН. Настоящият състав счита, че както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и давностните срокове по чл. 80 НК изключват правомощието на държавата да преследва дееца за осъществяването на определена простъпка, несъвместима с правовия ред. И двата вида срокове са свързани със задължението на държавата за своевременно слагане началото на производство за реализиране на предвидената отговорност. Това обаче не означава, че сроковете по чл. 34 ЗАНН са процесуални и от там – преклузивни. С изтичане на съответните срокове и в двата случая се погасява правото на държавата да реализира съответната предвидена в закона отговорност, а това обстоятелство рефлектира не само върху процесуалното правоотношение /като изисква прекратяване на съответното административно-наказателно производство/, но и върху материалното правоотношение, тъй като, както бе посочено в определенията по-горе, правомощието на държавата за осъществяване на преследването е елемент именно на материалното санкционно правоотношение. Именно по тази причина, ако изтичането на някои от сроковете по чл. 34 ЗАНН или по чл. 80 НК се констатира в рамките на съдебното производство, съдът не просто прекратява производството, а се произнася по същество, като отменя наказателното постановление. В този смисъл, макар да не изключва отговорността, давността погасява възможността за реализирането и, следователно изключва възможността за реализиране и на материалното санкционно правоотношение изобщо. В санкционното право давността е материално-правен

институт, но с процесуални последици. Като рефлектираща върху материалното правоотношение, давността, респективно правилата за нея, предвидени в НПК, се прилагат в административнонаказателното право. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 11 ЗАНН.

Изложеното показва, че когато съдът констатира изтичане на съответния давностен срок, той дължи произнасяне по същество, включително по отношение на наказателното постановление и на административно-наказателното производство като цяло. Наличието на изтекъл давностен срок е основание за отмяна на наказателното постановление и за прекратяване на административно-наказателното производство.

Съгласно чл. 80, ал.1, т.5 НК вр. чл. 11 ЗАНН /в редакцията му към момента на извършване на нарушението/ административно-наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години. Предвид чл. 81, ал.2 НК вр. чл. 11 ЗАНН давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, но съгласно чл. 81, ал.3 НК независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл.80 НК. Измененията на чл. 80, ал.1 т.5 НК, относно удължаване на давностния срок от 2 на 3 години, ще следва да се прилагат за административни нарушения, извършени след влизане в сила на изменението на закона. Касае се за материално-правна норма, която няма непосредствено действие и не се прилага за заварени правоотношения.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение на СРС, НК, 19 състав по нахд 8099/2009г.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.